

รถติดเหลือเกิน

ชายหนุ่มเจ้าของดวงตาสีเขียวคู่คมเหม่อมองผ่านหน้าต่างรถออกไปยังการจราจรที่ติดไม่ขยับมาเกือบสิบนาทีแล้ว เขาเพิ่งเดินทางจากอังกฤษมาถึงเยอรมนีเมื่อเช้า และในตอนนี้ก็รอเลี้ยวขวาออกจากถนนออโตบาห์นเข้าสู่ถนนหลวงสายชนบท ซึ่งตรงไปยังนัวร์เบอร์ก อันเป็นจุดหมายของการเดินทาง และจะเป็นที่อยู่ของเขาตลอดหนึ่งปีนี้

เมื่อไม่กี่เดือนที่ผ่านมา เขาได้รับการติดต่อจากเจ้าของบริษัทก๊อตสปีด อู่รถยนต์ที่มีชื่อเสียงแห่งหนึ่ง ที่อยากได้ตัวเขาไปเป็นวิศวกรรถแข่งให้ทีมแข่งทีมหนึ่งของบริษัท จริงๆ แล้วเขาไม่อยากตอบรับ แต่อีกฝ่ายเป็นญาติของบิดา จึงไม่สามารถปฏิเสธได้

เสียงโทรศัพท์ที่ดังขึ้นผ่านลำโพงรถทำให้เพลงจากวิทยุที่เปิดคลอเบาๆ อยู่หยุดลง เขาเหลือบมองชื่อคนที่โทร. เข้ามา ก่อนกดปุ่มรับสายบนพวงมาลัย แล้วเอ่ยทักสั้นๆ

“ครับพ่อ”

“ถึงเรียบร้อยแล้วใช่ไหม เจอฮาร์เวิร์ดหรือยัง”

“ยังครับ ผมยังติดอยู่ตรงแยกทางออก”

“ทำไมรถติดล่ะ มีอุบัติเหตุหรือ”

“น่าจะครับ แต่ตำรวจมาแล้ว เดียวก็คงเรียบบร้อยครับ” สิ้นสุดประโยคนั้น รถข้างหน้าก็เคลื่อนตัวพอดี เขาจึงรีบขับบทสนทนา เพราะถึงแม้จะคุยโทรศัพท์ผ่านระบบบลูทูธของรถ แต่เขาก็ไม่อยากแบ่งสมาธิทำสองอย่างในเวลาเดียวกัน “เอาไว้ถ้าผมถึงที่อู่และคุยกับคุณลุงเรียบบร้อยแล้ว ผมจะโทร. ไปหาพ่อนะครับ”

“ได้เลย ลูกชาย แล้วคุยกัน”

ปลายสายวางไปแล้ว เสียงเพลงจากวิทยุดังขึ้นอีกครั้ง ชายหนุ่มค่อยๆ ขับรถตามคันหน้าไป ตามข้อมูลของระบบนำทางในรถ เหลือแค่เลี้ยวขวาและตรงไปอีกราวๆ ยี่สิบกิโลเมตร ก็จะถึงจุดหมาย

ทว่าจู่ๆ ก็มีรถสปอร์ตสองประตูดี้ด้าจากเลนถัดไปขับมาชะลออยู่ข้างๆ พร้อมกับเปิดสัญญาณไฟเลี้ยวเพื่อขอแทรกเข้าด้านหน้ารถเขา ชายหนุ่มหันไปมอง ชมวดูอย่างไม่ชอบใจนัก อีกฝ่ายทำแบบนี้ไม่ถูก คนอื่นเขาต่อคิวรอเลี้ยวกันมาตั้งนาน แต่รถสปอร์ตสีด้าคันนี้กลับจะมาตัดหน้าคนอื่น

เขาเหยียบคันเร่งตามติดรถคันหน้าไปอย่างไม่เว้นช่องว่างให้รถคันนั้นแทรกเข้ามาได้ และพอเคลื่อนตัวไปได้อีกหน่อย การจราจรก็กลับไปหยุดนิ่งอีกครั้ง ในตอนนี้รถของเขาติดอยู่ตรงจุดที่ถนนเริ่มแยกออกจากสายออโตบาห์นพอดี ส่วนรถสปอร์ตสีด้าคันนั้นก็ยังคงไม่ละความพยายามที่จะเบียดเข้ามาในเลนของเขา

เสียงแตรเริ่มมีให้ได้ยินจากรถที่ขับผ่านไปมา บางคันที่วิ่งมาต้องเบรกกะทันหันเพราะเจอรถจอดขวางกลางเลน เขาหันไปมองรถสปอร์ตคันนั้นอีกครั้ง...ปอร์เช่ 911 GT3 RS นับว่าเป็นรถราคาแพงและหาซื้อยากพอสมควรในประเทศนี้ เขาพยายามเพ่งมองตำแหน่งคนขับ ทว่ากระจกติดฟิล์มดำทั้งคัน จึงมองไม่เห็นว่าเขาขับหน้าตาอย่างไร

หลังจากพยายามจะเบียดเขาต่ออีกครู่หนึ่งแต่ไม่สำเร็จเสียที ในที่สุดรถสปอร์ตสีด้าคันนั้นก็หักเลี้ยวกลับเข้าเลนตัวเอง แล้วกระชาก

ตัวออกไป บ่งบอกถึงอารมณ์ของคนในรถได้เป็นอย่างดีว่าหงุดหงิด
แค่ไหน แต่นั่นไม่ใช่อะไรที่เราจะต้องสนใจ ในเมื่ออยากจะเอาเปรียบ
คนอื่น ก็ต้องรับผลไปแต่โดยดี

เกือบสิบห้า นาที เขาก็ผ่านช่วงรถติดไปได้ในที่สุด สรุปลแล้วเกิด
อุบัติเหตุ มีรถสวนเลนมาชนกันกลางถนน และเพราะรถยกยังไม่ถึง
ตำรวจจึงต้องปล่อยรถที่ละช่องทาง การจราจรจึงได้เป็นอัมพาตอย่าง
เมื่อครู่

ขับต่อไปอีกสักพักหนึ่ง ต้นไม้ใหญ่ที่ขึ้นอยู่เต็มสองข้างทางก็เริ่ม
เปลี่ยนเป็นทุ่งหญ้ากว้างและเนินเขาสูงรายรอบ ดอกคาโนลาพากัน
แบ่งบานจนสองฝั่งถนนดูราวกับทาด้วยสีเหลือง เขาขับรถตามถนนที่
ค่อนข้างคดเคี้ยวไปเรื่อยๆ ด้วยความเร็วไม่สูงนัก เพราะป้ายจำกัด
ความเร็วมีให้เห็นตลอดยามที่ถนนตัดผ่านเมืองย่อยๆ ไม่นานเขาก็มา
ถึงทางแยกอีกครั้ง

ถนนแถวนี้เริ่มคุ่นในความทรงจำแล้ว เขาเคยมาที่นี้อยู่บ้างเมื่อ
หลายปีก่อน ทุกอย่างยังดูเหมือนเดิม เมื่อเขาเลี้ยวขวาก็เห็นปั้มน้ำมัน
เก่าแก่ที่อยู่มานานตั้งแต่สนามแข่งเปิดใหม่ๆ ในปั้มนั้นมีทั้งจุดเติมน้ำมัน
ที่เติมลมยาง ร้านขายของ คาเฟ่ ลานจอดรถ รวมถึงห้องพัก
ให้เช่าด้านหลัง

ดวงตาคมหลุมมองגעจน้ำมันตรงหน้าจอหลังพวงมาลัย บางที
เขาควรที่จะแวะเติมน้ำมันก่อนเข้าไปที่บริษัท คิดได้ดังนั้นจึงเลี้ยวรถ
เข้าปั้มน้ำมันจนเต็มถังแล้วเดินเข้าไปจ่ายเงินที่เคาน์เตอร์แคชเชียร์
ในร้านขายของ และถือโอกาสสั่งกาแฟให้ตัวเองด้วย

บริเวณด้านหลังร้านขายของนั้นเป็นคาเฟ่เล็กๆ ส่วนอีกฝั่งเป็น
ร้านขายของที่ระลึกรวมถึงสินค้าต่างๆ เกี่ยวกับสนามแข่งนูร์เบิร์กริง
ไม่ว่าจะเป็นเสื้อกันหนาว แก้วกาแฟ ปฏิทิน ผ้าห่ม หรือแม้กระทั่ง
เครื่องปั้มน้ำมันให้ใหม่เป็นลักษณะสนามแข่ง และมีร้านขายรถจำลอง

ที่แม่พื้นที่จะเล็ก แต่ก็มีรถจำลองวางขายอยู่บนบันได

อย่างที่ว่าไป นูร์เบิร์ตริงเป็นสนามแข่งที่มีชื่อเสียงมาก ตัวสนามยาวราวสี่สิบแปดกิโลเมตร กินพื้นที่ผ่านภูเขาและเมืองเล็กๆ อีกห้าแห่ง มันถูกออกแบบมาเพื่อทดสอบขีดจำกัดของรถยนต์โดยเฉพาะ ด้วยมีโค้งเกือบสองร้อยโค้ง และระดับความสูงของสนามในแต่ละช่วงที่ต่างกันมาก

นอกเหนือจากจะเป็นสนามแข่งและสนามทดสอบรถที่ไม่มีที่ไหนเทียบได้แล้ว ในบางวันนูร์เบิร์ตริงยังเปิดเป็นถนนสาธารณะอนุญาตให้คนนอกซื้อตั๋วเข้าไปขับรถรอบสนามเล่นได้ ทำให้ที่นี่คึกคักเสมอ มีผู้คนที่หลงรักความเร็วแวะเวียนมาเที่ยวและขับรถในสนามอยู่ตลอดเวลา เคยมีนักแข่งชื่อดังคนหนึ่งตั้งฉายาให้สนามแห่งนี้ว่า ‘นรกสีเขียว’ เพราะความอันตรายของมันคร่าชีวิตนักแข่งและคนทั่วไปจนนับไม่ถ้วน

ชายหนุ่มรับกาแฟจากพนักงานมาพร้อมเอ่ยขอบคุณ เขาหมุนตัวเตรียมเดินออกจากร้าน แต่แล้วก็รู้สึกถึงแรงกระแทกที่ไหลลงขาไปเล็กน้อย เขาหันไปมองคนที่เดินชนเขา พบว่าเป็นผู้หญิงร่างสูงโปร่งที่หันมามองเขาอยู่เช่นกัน

“ขอโทษที ฉันไม่ทันมอง” เธอพูดกับเขาเป็นภาษาอังกฤษที่มีสำเนียงไม่ค่อยชัดเท่าไรนัก “บ้างจริง...กาแฟคุณหกหมดเลย”

เมื่ออีกฝ่ายพูดแบบนี้ เขาก็ละสายตาจากหน้าเธอมาจุ่มมองเครื่องดื่มในมือ ตอนนี้ฝาครอบแก้วเต็มไปด้วยกาแฟที่กระฉอกออกมา

“ขอโทษจริงๆ เดี่ยวฉันซื้อแก้วใหม่ให้คุณนะ”

“ไม่เป็นไรครับ”

“ไม่ได้ คุณดื่มอะไร ฉันจะได้บอกเขา” เธอยื่นมองหน้าเขาอย่างรอคำตอบ ดูตั้งใจจะซื้อกาแฟแก้วใหม่ให้เขาจริงๆ เขาจึงยอมตอบคำถามนั้น

“คาปูชินร้อนครับ ขอขอบคุณครับ”

สาวร่างโปร่งพยับหน้ารับ จากนั้นหันไปหาพนักงานที่มายืนรอรับออร์เดอร์อยู่ คราวนี้เธอพูดเป็นภาษาเยอรมันเร็วเร็วเหมือนกับว่าเป็นภาษาที่เธอคุ้นชินดี ท่าทางเธอคงเป็นคนที่นี้แน่ เธอถอดแว่นกันแดดสีชาที่ใส่อยู่ออกหลังจากคุยกับพนักงานเสร็จ ทำให้เขาได้เห็นดวงตาสีฟ้าสดกมลโตที่ติดจะชุ่มฉ่ำ กับคิ้วเรียวสวยที่ขมวดกันบ่งบอกว่าเธอกำลังหงุดหงิด อาจจะเพราะเรื่องกาแฟของเขาก็เป็นได้

หลังจากนั้นเธอก็หันมามองเขา พยับหน้าให้แล้วเดินออกไปทางหลังร้าน เขามองตามไปจนเห็นว่าเธอเดินไปเข้าห้องน้ำที่ชั้นล่าง จึงใช้โอกาสนี้หยิบเหรียญออกมาวางไว้บนเคาน์เตอร์เพื่อจ่ายเงินค่ากาแฟด้วยตัวเอง

พนักงานหลังเคาน์เตอร์ทักท้วงขึ้นทันที “แต่เมื่อไหร่...”

“รับไว้เถอะครับ ผมเกรงใจเธอ” เขาตอบก่อนพนักงานจะได้เอ่ยจบประโยค เพราะไม่ต้องการให้เธอซื้อกาแฟแก้วใหม่ให้เขาตั้งแต่ว่าง ชายหนุ่มเดินออกจากร้านขายของไปยังรถของตัวเองพร้อมกาแฟแก้วใหม่ในมือ แล้วขับรถออกจากปั้มน้ำมันไป

เขาออกมาอยู่บนถนนสายหลักอีกครั้ง ขับรถต่อไปราวๆ สองร้อยเมตรก็เลี้ยวซ้ายเข้าไปยังเขตอุตสาหกรรมที่มีแต่โรงงานที่เกี่ยวกับรถยนต์ทั้งนั้น ระบบนำทางบนจอแสดงภาพกลางคอนโซลหน้ารถบอกว่า อีกสามร้อยเมตรเขาจะถึงที่หมาย

อาคารสองชั้นทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้าคือจุดสิ้นสุดของการเดินทาง ตัวตึกนั้นเป็นสีขาว ชั้นล่างเป็นผนังปูนสลักรูปประตูลูกเต๋า ห้าหกประตู ส่วนชั้นบนเป็นกระจกบานใหญ่ยาวที่มองเข้าไปเห็นชิฟาสีเทาเข้มและโต๊ะทำงานสามสี่โต๊ะได้จากตรงทางเข้า

ชายหนุ่มเลี้ยวรถเข้ามาหาที่จอดรถใต้ตึก ก่อนจะเดินลงจากรถ สัมผัสกับอากาศที่แม้จะล่งเข้าสู่ฤดูใบไม้ผลิแล้ว แต่ความเย็นของ

ฤดูหนาวยังคงหลงเหลืออยู่ เขาอยู่ในชุดกางเกงสีดำขาวว เซ็ตสีเทา
สวมทับด้วยเสื้อไหมพรม และมีเสื้อกันหนาวผ้ายัดสีดำทับอยู่อีกที

ร่างสูงกำยำยาวๆ ไปยังประตูทางเข้าอาคาร เขายกมือทักทาย
กลุ่มคนในชุดช่างที่ยืนคุยกันอยู่หน้าประตูโรงรถคูหนึ่ง แล้วค่อยเดิน
ไปยังประตูทางเข้า เขาคดอินเตอร์คอมข้างๆ บานประตู ก่อนจะกรอก
เสียงลงไป

“เซบาสเตียน ไคลน์...ผมมาพบคุณฮาร์เวิร์ดครับ”

“โอ้โฮ ไม่ได้เจอกันแค่มไม่กี่ปี คุณเป็นผู้ใหญ่ขึ้นเยอะเลยนะ
เรา”

เสียงทักดังขึ้นทันทีที่ประตูทางเข้าถูกดึงให้เปิดออก คนที่เอ่ย
เป็นชายวัยกลางคนที่ยังดูหนุ่มแน่น รูปร่างหน้าตาเหมือนเมื่อหลายปี
ก่อน ยกเว้นผมที่เริ่มเปลี่ยนไปเป็นสีเทาแซมขาว

“สวัสดีครับ คุณลงสบายดีนะครับ คุณพ่อฝากความคิดถึงมา
ให้ด้วยครับ”

“ฉันก็คิดถึงวิลเลียมเหมือนกัน ไม่มีโอกาสได้เจอกันเสียที”

ฮาร์เวิร์ดเดินนำชายหนุ่มเข้าไปข้างใน แล้วพาขึ้นบันไดไปชั้น
สอง ชั้นบนทั้งชั้นนั้นเป็นออฟฟิศ เซบาสเตียนกวาดตามองรอบๆ อย่าง
สนใจ ที่นี่ดูเหมือนบ้านมากกว่าที่ทำงาน เพราะมีทั้งบริเวณรับประทานอาหาร
ที่มีเคาน์เตอร์ครัวและอุปกรณ์ทำอาหารครบชุด ทั้งบริเวณส่วน
นั่งเล่นที่อยู่ติดกัน ซึ่งมีโซฟาตัวใหญ่พร้อมกับโทรทัศน์ขนาดห้าสิบนิ้ว
และชั้นหนังสือ ถ้าไม่ใช่เพราะอีกฝั่งของชั้นมีโต๊ะทำงานอยู่ห้าหกโต๊ะ
กับห้องประชุมที่เป็นผนังกระจก เขาคงไม่คิดว่าที่นี่เป็นที่ทำงาน
แน่นอน

นอกจากเฟอร์นิเจอร์ทั่วไปแล้ว เขาก็สังเกตเห็นเครื่องซิมูเลเตอร์
ที่จำลองการขับรถเหมือนจริง มันตั้งหลบมุมอยู่ด้านใน มีพรมสีขาว

หนานุ่มปูลองเก้าอี้แข่งรถพร้อมพวงมาลัยและแท่นคันเร่ง ทั้งหมดนั้น
ห่อหุ้มด้วยโครงเหล็กที่มีระบบไฮดรอลิกด้านล่าง เบื้องหน้าเก้าอี้แข่ง
รถนั้นเป็นจอโทรทัศน์สามจอติดกันที่โค้งทำมุมเข้ากับตัวเก้าอี้ ดูๆ แล้ว
มันน่าจะเป็นเครื่องซิมูเลเตอร์ที่ทันสมัยและราคาแพงมากทีเดียว

“นั่นเป็นที่ซ้อมมือของอเล็กซ์นะ” ฮาร์เวิร์ดเอ่ยขึ้นเมื่อเห็นว่า
หลานชายยืนมองอะไรอยู่

ชื่อนั้นคุ้นหู น่าจะเพราะบิดาเคยเอ่ยให้ได้ยินตอนที่คุยกันว่า จะ
ให้เขาย้ายมาทำงานกับทีมแข่งของฮาร์เวิร์ด

“อเล็กซ์...คือนักแข่งที่ผมจะต้องทำงานด้วยใช่ไหมครับ”

“ใช่แล้ว แต่ว่าวันนี้ยังไม่เห็นหน้าเลย คงยังมาไม่ถึง จริงๆ ฉัน
ก็บอกไปแล้วนะว่าให้มาเจอนายตอนเช้า” ฮาร์เวิร์ดหันไปเรียกลูกน้อง
ที่หันมามองเขากับชายหนุ่มอยู่แล้วตั้งแต่แรก ให้ลูกจากโต๊ะทำงาน
เดินมาหาเขา มีทั้งหมดสามคนด้วยกัน เป็นชายสองคน หญิงหนึ่งคน
เจ้าของบริษัทเอ่ยแนะนำตัวทีละคน “สตีฟ แดเนียล โจนส์...นี่คือ
เซบาสเตียน ไคลน์ วิศวกรรถแข่งคนใหม่ของอเล็กซ์”

“สวัสดีครับ” เซบาสเตียนจับมือทักทายกับทั้งสามคนด้วย
รอยยิ้ม สตีฟเป็นชายร่างผอม ผมสีทองแดง ส่วนแดเนียลเป็นคนตัว
ค่อนข้างใหญ่ล่ำ มีแต่กล้ามเนื้อเป็นมัดๆ เหมือนคนที่ออกกำลังกาย
หนัก ส่วนโจนส์ ผู้หญิงคนเดียวในที่นี้ เป็นสาวผมสั้นสีดำ ใส่แว่นตา
ทรงกลม

“สามคนนี้เป็นคนดูแลเรื่องเอกสารต่างๆ และทุกอย่างเกี่ยวกับ
งานแข่ง ไม่ว่าจะเป็นายต้องการอะไรก็สั่งสามคนนี้ได้เลย” ฮาร์เวิร์ดอธิบาย
ต่อ “ในออฟฟิศหลักๆ ก็มีพนักงานแค่นี้แหละ ที่เหลือก็เป็นพวกช่าง”

เซบาสเตียนเดินตามเจ้าของบริษัทที่พาเขากลับลงไปชั้นล่าง
แต่แทนที่จะเปิดประตูบานเดิม ฮาร์เวิร์ดกลับพาอ้อมไปตามทางเดิน
เล็กๆ หลังบันไดแทน มันพาเขาไปโผล่ที่อุ้งรถขนาดใหญ่ หลังคานั้น

ยกสูงทำให้ดูไม่อึดอัด บนผนังมีชั้นไม้ยาวที่เต็มไปด้วยถ้วยรางวัล บ่งบอกความสำเร็จของที่นี่ได้เป็นอย่างดี

ก๊อตสปีดเป็นทีมแข่งรถที่เซ็นสัญญากับโรงงานปอร์เช่ ทำให้รถแข่งทุกคันของทีมเป็นรถปอร์เช่ พวกมันจอดเรียงกันเป็นแถวยาวอยู่ในอุโมงค์นั้น หน้าตารถแต่ละคันดูคล้ายกันหมด ต่างกันแค่สีและสติกเกอร์แปะรถเท่านั้น

ส่วนอีกด้านของอุโมงค์เป็นรถยนต์ทั่วไปที่ถูกค้าเอามาซ่อมหรือแต่งรถเพิ่ม บางคันก็ถูกยกขึ้นไว้บนแท่นยกรถเพื่อจะได้ตรวจสอบบริเวณท้องรถ บางคันก็เพียงแค่เปิดฝากระโปรงไว้เช็กเครื่องยนต์

“เรามีช่างประจำอยู่หกคน สี่คนดูแลรถแข่ง สองคนดูแลรถทั่วไป” ฮาร์เวิร์ดไล่แนะนำทีมช่างยนต์ของบริษัทให้เซบาสเตียนรู้จักทีละคน ทุกคนทักทายเขาอย่างเป็นมิตร แม้ว่าหน้าตาของบางคนจะดูหฤดหงิด แต่เซบาสเตียนก็เข้าใจว่ามันเป็นธรรมชาติของคนประเทศนี้ เพราะคนเยอรมันขึ้นชื่อว่าเป็นมนุษยชน่าับที่สูงสุดในยุโรป

หลังจากแนะนำตัวกันเรียบร้อยแล้ว เจ้าของบริษัทก็พาเดินไปยังรถปอร์เช่รุ่น 911 GT3 สีขาว ที่ติดสติกเกอร์สีส้มเป็นแนวรอบคันจนแทบมองไม่เห็นสีจริงของรถ ในตอนนี้ตัวรถถูกยกให้ลอยขึ้นจากพื้น ล้อทั้งสี่ล้อถูกถอดออก เช่นเดียวกับกันชนหน้าและฝากระโปรงที่วางให้เห็นอยู่บนพื้นใกล้ๆ

เซบาสเตียนกวาดตามองรถแข่งที่ถูกแยกชิ้นส่วนอยู่ตรงหน้า “นี่คือรถแข่งของปีที่แล้วใช่ไหมครับ”

“ใช่แล้ว” ฮาร์เวิร์ดพยักหน้ารับ

โดยปกติแล้ว ระหว่างงานแข่ง Porsche Carrera Cup Deutschland หรือ Carrera Cup นั้น รถแข่งทุกคันต้องเก็บไว้กับโรงงาน ทีมแข่งไม่สามารถนำรถกลับมาปรับแต่งอะไรใดๆ เพิ่มทีู่่ของตัวเอง

จะได้เซตรถจักรก็เฉพาะในสนามเวลาที่มีการแข่งขันเท่านั้น จนจบฤดูกาลแข่งขันแล้วถึงจะมีสิทธิ์ยกรถแข่งกลับบ้าน ซึ่งหากตัวนักแข่งไม่ขายรถต่อให้คนอื่น ก็จะได้เก็บเอาไว้ใช้เป็นรถสำหรับซ่อม

“ส่วนนี่เป็นรถแข่งที่ลงรายการ VLN กับ 24 Hours Nürburgring” ฮาร์เวิร์ดชี้รถแข่งอีกสามคันที่จอดเรียงแถวอยู่ด้านหลัง สองรายการแข่งขันที่เพิ่งพูดถึง เป็นงานแข่งหลักของทีมก๊อตสปีด สำหรับงาน VLN นั้น หนึ่งฤดูกาลจะมีการแข่งขันสิบสนาม จัดขึ้นที่สนามนุร์เบิร์กริงทั้งหมด

ส่วนงานใหญ่อีกงานหนึ่งที่ชื่อ 24 Hours Nürburgring นั้น เป็นงานแข่งรถมาราธอนยี่สิบสี่ชั่วโมงที่ได้รับความนิยมมากที่สุดในประเทศ จัดขึ้นเพียงแคปีละครั้ง มีรถแข่งเข้าร่วมการแข่งขันสองร้อยกว่าคัน และมีผู้เข้าชมเป็นแสนๆ คนจากทั่วทุกสารทิศ โดยรถแข่งแต่ละคันนั้นมีนักแข่งได้สามหรือสี่คน ผลัดกันขับเปลี่ยนกะกันไป

“ปีที่แล้วคุณลุงคงแทบไม่ได้พักเลยสิครับ” เซบาสเตียนเห็นจำนวนรถแข่งแล้วก็อดนับถือไม่ได้ ที่คนคนเดียวต้องคุมรถแข่งถึงสี่คัน แถมยังคว่ำรางวัลกลับมาได้เกินครึ่ง

“ใช่ เพราะแบบนี้ ฉันถึงได้ขอให้นายมาที่นี้ยังงี้ล่ะ” ฮาร์เวิร์ดยิ้ม นอกจากเซบาสเตียนจะมาเป็นวิศวกรรถแข่งคนใหม่ของทีมแล้วยังจะมารับหน้าที่ผู้จัดการทีมต่อจากเขาด้วย “ทีนี้ฉันก็จะได้เต็มทีกับงานแข่งทางนี้ ไม่ต้องคอยห่วงหน้าพะวงหลังแล้ว”

เซบาสเตียนยิ้มพลางค้อมศีรษะเล็กน้อย อย่างนอบน้อม “ผมดีใจถ้าผมสามารถช่วยอะไรคุณลุงได้”

“ช่วยได้แน่นอน มีนายคอยดูแล ทีมก็เหมือนเย็นชางหนึ่งไปวางไว้บนไฟเดียมแล้ว”

สายตาของฮาร์เวิร์ดที่มองเขานั้นเต็มไปด้วยความเชื่อมั่น จนเขาอดกดดันน้อยๆ ไม่ได้ “ผมจะทำให้ดีที่สุดครับ”

“นายทำได้อยู่แล้ว” ฮาร์เวิร์ดยิ้มอย่างมั่นใจ “อเล็กซ์เองก็แข่งรายการนี้มาแล้วหนึ่งฤดูกาล รู้เทคนิคและมีพื้นฐานอยู่ อาจจะใช้เวลาทำความรู้จักกันสักหน่อยกว่าจะรู้จักกัน แต่ฉันคิดว่าไม่น่าจะมีปัญหาอะไรหรอก”

พูดถึงนักแข่งแล้ว ชายหนุ่มก็ถามข้อมูลเพิ่ม “ผลงานที่ผ่านมาของอเล็กซ์เป็นยังไงบ้างครับ”

“ปีที่แล้วได้ถ้วยคลาสรูทก็อยู่บ้าง ผลงานนับว่าดีใช้ได้ ปีนี้เลยได้เลื่อนขั้นมาเป็นคลาสแอม คงต้องรอดูว่าจะสู้กับนักแข่งรุ่นเก่าไหมมัย”

เซบาสเตียนพยักหน้ารับ ก่อนจะเดินวนรอบรถแข่งอีกครั้ง เขาเปิดประตูรถเพื่อดูสภาพภายใน ของส่วนใหญ่ถูกรื้อออก ไม่ว่าจะเป็นระบบแอร์ แท่นเกียร์ตรงกลาง แม้กระทั่งพรม เพื่อที่รถจะได้มีน้ำหนักเบาที่สุด แก้อันนี้ก็เหลือแค่ตำแหน่งคนขับที่เดียว และเปลี่ยนจากเบาะปกติไปเป็นเบาะแบบบักเก็ตติดกับเข็มขัดนิรภัยแบบหกจุด มีตาข่ายซึ่งด้านข้างระหว่างพนักเก้าอี้กับประตูรถ สำหรับป้องกันชิ้นส่วนอะไรก็ตามที่อาจจะปลิวมากระแทกคนขับหากเกิดอุบัติเหตุ

หลังจากปล่อยให้หลานชายสำรวจรถแข่งจนพอใจ ฮาร์เวิร์ดก็พากลับขึ้นห้องทำงานด้านบน วานสตีฟซงกาพาให้เขากับเซบาสเตียนคนละแก้ว จากนั้นก็เดินไปยังโต๊ะทำงานตัวสุดท้ายที่ตั้งอยู่ติดกับกระจกบานใหญ่ เมื่อมองออกไปก็将会เห็นทุ่งหญ้ากว้างด้านหลังเขตอุตสาหกรรม บนโต๊ะนั้นนอกจากคอมพิวเตอร์แล้วก็ไม่มีอุปกรณ์อย่างอื่นอีก

“นี่โต๊ะทำงานของนาย ส่วนเรื่องที่พัก ฉันเช่าบ้านพักให้นายแล้ว อยู่ทีวูฟ เป็นเมืองเล็กๆ ห่างจากที่นี่ประมาณสิบนาทีก”

“ขอบคุณครับ”

ทั้งสองคนเดินมาจนถึงชุดตรงโซฟาในบริเวณรับรองแขกต่อ กาแฟ

ที่สตีฟซิงให้วางรอพวกเขาอยู่แล้ว ฮาร์เวิร์ดถามไถ่ถึงญาติพี่น้องของเขา แล้วเลยไปพูดถึงความทรงจำสมัยที่ยังแข่งรถด้วยกันอยู่

กาแฟพร้อมไปครึ่งแก้ว ทว่าคนที่เซบาสเตียนรอเจอยังคงไม่มา เขาจึงอดไม่ได้ที่จะถามขึ้น “เขาจะมาก็ไม่งงครับ”

“หมายถึงใครหรอ”

“อเล็กซ์ นักแข่งของคุณลุง”

“อืม จริงๆ ก็ควรมาถึงได้แล้วนะ...” ฮาร์เวิร์ดเตรียมจะหันไปสั่งให้ลูกน้องโทร. ตามตัว แต่ก็เห็นรถสปอร์ตสีดำสองประตูลี้ยวเข้าบริษัทมาเสียก่อน เขาจึงเปลี่ยนเป็นพยักพยิตไปยังรถคันนั้นแทน “อ้อ นั่นไง มาถึงพอดี”

“นั่นรถเขาหรอครับ” เซบาสเตียนหรีตามองรถคันนั้น เหตุการณ์บางอย่างเมื่อเช้านี้ผุดขึ้นในหัวเขา นั่นเป็นรถรุ่นเดียวกับคันที่พยายามจะเบียดเข้าเลนเขาเมื่อหนึ่งชั่วโมงก่อน...แต่ก็อาจแค่บังเอิญรุ่นเดียวกันละมัง คงไม่ใช่อีกฝ่ายหรอก

“ใช่ นั่นรถของอเล็กซ์” ฮาร์เวิร์ดพยักหน้าแล้วส่ายหน้ายิ้มๆ “แล้วก็ไม่ใช่ ‘เขา’...แต่เป็น ‘เธอ’ ต่างหาก”

สิ้นเสียงฮาร์เวิร์ด รถสปอร์ตสีดำก็จอดสนิทในที่จอดด้านหน้าตึก ตัวคนขับก้าวลงจากรถมาพร้อมยึดตัวขึ้นยืนเต็มความสูง เซบาสเตียนที่เพิ่งแปลกใจกับข้อมูลใหม่ที่ว่านักแข่งของทีมเป็นผู้หญิง ก็ต้องประหลาดใจซ้ำเมื่อได้เห็นใบหน้าอีกฝ่าย

เขาเคยเจอเธอแล้ว

เธอคนนั้นที่เดินชนเขาในร้านขายของที่ปั้มน้ำมันเมื่อครู

2

เซบาสเตียนมองหญิงสาวที่พอลงมาจากรถปอร์เช่สีดำก็เดินไปทักทายกลุ่มช่างที่ออกมายืนสูบบุหรี่หรือนั่งน้ำอู๋ เขาจำเธอได้แม้จะเคยเห็นหน้าอีกฝ่ายแค่เพียงไม่กี่นาทีก็ตาม เพราะเขาคิดว่าเธอเป็นผู้หญิงที่สวยงาม โดยเฉพาะดวงตาของเธอ

หลังจากที่เธอยืนคุยกับทีมช่างอยู่ครู่หนึ่ง เขาก็เห็นเธอชี้รถยนต์สีขาวของเขาที่จอดอยู่ไม่ไกล ชายหนุ่มขมวดคิ้วหนา เริ่มเอะใจว่าสิ่งที่เขาคิดอยู่ก่อนหน้านี้ อาจจะเป็นเรื่องจริง

“มอร์เกน¹ ฮาร์วี”

เสียงใสที่ดังขึ้นใกล้ตัวดึงเซบาสเตียนให้หลุดจากความคิดตัวเอง แล้วพบว่าหญิงสาวที่เขา มองอยู่เมื่อครู่ นั้นเข้ามาในออฟฟิศแล้ว เธอยืนอยู่ตรงหน้าฮาร์วีเวิร์ด และหลังจากเอ่ยทักเจ้าของบริษัทเสร็จ เธอก็หันมาหาเขา

¹ ตามหลักภาษาคำทักทายในภาษาเยอรมันแบ่งเป็นสามช่วงเวลา โดยตอนเช้าคือ กูเทน มอร์เกน (Guten Morgen) หรือมอร์เกน (Morgen) ตอนกลางวันคือ กูเทน ทาค (Guten Tag) หรือ Tag (ทาค) ตอนเย็นคือ กูเทน อาเบนด (Guten Abend) แต่โดยทั่วไปจะใช้ กูเทน ทาค ทั้งวัน

“เอ๊ะ คุณ” เธอขมวดคิ้วเหมือนกำลังนึก ก่อนจะส่งเสียง ‘อ้อ’ ออกมาเบาๆ “เราเจอกันที่ปั๊มเอ็ดเมื่อกี่ปี ไช้ไหม”

“ครับ”

“บังเอิญจัง” เธอทักเขาแค่นั้น ก็หันกลับไปหาฮาร์เวิร์ดอีกครั้ง ก่อนที่ไปยังรถสี่ขาที่จอดอยู่หน้าตึกแล้วคุยด้วยภาษาเยอรมันอันเป็นภาษาหลักของพวกเขา “ขอโทษที ฉันรู้ว่าคุณอยู่กับลูกค้า แต่ขอรบกวนเวลาแค่ครู่เดียวเท่านั้น ฉันแค่อยากรู้ว่าเจ้าของรถปีเอ็มซีอาร์สามสี่ขานั้นคือใคร”

“คันไหน” ฮาร์เวิร์ดมองตามนิ้วของหญิงสาวไป นิ่งคิดเล็กน้อย “เอ...ฉันไม่แน่ใจ อาจจะเป็น...”

เซบาสเตียนเข้าใจว่าพวกเขาพูดถึงอะไรกันอยู่ เนื่องจากเขาพูดภาษาเยอรมันได้บ้าง จึงช่วยตอบแทนฮาร์เวิร์ด “รถของผมเองครับ”

สิ้นเสียงเขา นัยน์ตาสีฟ้าของหญิงสาวก็กวัดกลับมาองเขาทันที เธอเบิกตาเล็กน้อย รอยยิ้มที่มีให้ก่อนหน้านี้หายไปแล้ว

“อเล็กซ์ นี่เซบาสเตียน วิศวกรรถแข่งคนใหม่ของเรา” ฮาร์เวิร์ดเพิ่งได้โอกาสแนะนำตัวทั้งคู่อย่างเป็นทางการ “เซบ นี่คือ อเล็กซิส ฟาวเลอร์ นักแข่ง Carrera Cup ของเรา”

“วิศวกรคนใหม่นั้นเหรอ คุณล้อฉันเล่นไช้ไหม ฮาร์วี” สิ่งที่ยิ่งสาวพูดดูจะผิดวิสัยคนที่เพิ่งแนะนำตัวกันไปหน่อย แต่เธอไม่คิดจะใส่ใจเรื่องมารยาทในตอนนี้อย่างไร เพราะกำลังตกใจกับเรื่องที่เกิดขึ้นตรงหน้า

“ทำไมฉันต้องล้อเล่นเรื่องนี้ด้วยล่ะ” เจ้าของทีมเล็กคิ้วอย่างไม่เข้าใจ แล้วมองหน้านักแข่งสาวที่หน้าเซบาสเตียนที อย่างหาคำตอบ “มีอะไรหรือเปล่า”

“ไม่มีอะไรหรอกครับ คุณลุง” ชายหนุ่มตอบแทนคู่สนทนาที่ตอนนี้ยืนเงียบ มองหน้าเขาตาไม่กะพริบ ท่าทางที่เธอแสดงออกนั้น ยืนยันได้ชัดเจนแล้วว่าสิ่งที่เขาคิดในตอนแรกถูกต้อง เธอคือเจ้าของรถ

ปอร์เช่สีดำที่พยายามจะเบียดแทรกเข้าเลนคันนั้น

“ลุง?” อเล็กซิสมองหนุ่มต่างวัยสองคนตรงหน้า เมื่อได้รับรู้เรื่องที่น่าตกใจขึ้นมาอีกเรื่อง “เขาเป็นหลานของคุณเหรอ”

“ใช่” ฮาร์เวิร์ดตอบสั้นๆ แล้ววกกลับมาถึงความสงสัยเดิม “สรุปแล้วเกิดอะไรขึ้น เอ๊ะ นี่เคยเจอกันมาก่อนหรือ”

“...จะว่าอย่างนั้นก็ได้อะ” หญิงสาวตอบเสียงลอดโรฟัน เธอรู้ว่าวันนี้จะมีวิศวกรคนใหม่มา เพราะคนเก่าได้งานใหม่กับทีมอื่น แต่ก็ไม่ได้คิดเลยว่าจะเป็นคนเดียวกับคนที่เธอเดินชนที่ปั๊ม และยังเป็นเจ้าของรถปีเอ็มดับเบิลยูซีรีส์สามคันนั้นอีกด้วย โชคชะตาจะเล่นตลกอะไรขนาดนี้

อเล็กซิสจ้องหน้าเขานิ่ง มั่นใจว่าอีกฝ่ายก็รู้ว่าทำไมเธอถึงมีอาการแบบนี้ เขาคงจำเธอได้จากรถของเธอ เหมือนที่เธอจำเขาได้จากรถของเขานั่นละ

“ฮาร์วี คุณจะว่าอะไรไหม ถ้าฉันจะขอคุยกับเขาตามลำพังสักครู่”

“ได้สิ” หลังจากได้ยินว่าเคยเจอกันมาก่อน ฮาร์เวิร์ดก็ไม่ติดใจกับท่าทางแปลกๆ ของทั้งสองคนแล้ว เขาหันไปมองห้องประชุมด้านหลังตัวเองแล้วพยักพยิดเล็กน้อย “ไปคุยกัน在那นั่นก็ได้ ตามสบายเลย”

อเล็กซิสเอ่ยขอบคุณ ก่อนจะเป็นฝ่ายเดินนำ และไม่วายจิกตามองเขาราวกับจะออกคำสั่งให้เดินมาเร็วๆ เขาบาสเตียนเพียงแค่มองกีรยานั้นด้วยสีหน้านิ่งเฉย แล้วสาวเท้าตามเธอไป

เมื่อเข้าห้องกระจกที่มีไว้สำหรับประชุมงานกันแล้ว นักแข่งสาวก็ปิดห้องและล็อกประตูที่เมื่อเสียงคลิกของกลอนดังขึ้น กระจกครอบห้องที่เคยใสก็เกิดฝ้าสีขาวขุ่นทันที ด้วยเทคโนโลยีที่เปลี่ยนกระจกใสเป็นฝ้าด้วยไฟฟ้าสถิต เพื่อเพิ่มความเป็นส่วนตัวให้ห้องประชุมที่เป็น

กระจกใส

“นายคือคนเห็นแก่ตัวคนนั้น”

ประโยคแรกที่เธอพูดก็ต่อว่าเขาเลย เซบาสเตียนขมวดคิ้วทันที
“ว่ายังไงนะครับ”

“ที่ทางแยกออกจากออโตบาห์นเมื่อเช้านี้” เธอทำความเข้าใจเพราะ
คิดว่าเขาจำไม่ได้ “นายไม่ยอมให้ฉันเลี้ยวเข้าเลน ทำให้ฉันต้องเสีย
เวลาอ้อมไปใช้เส้นทางอื่น จนมาถึงบริษัทสายขนาดนี้”

“ผมคิดว่าคุณเข้าใจอะไรผิดแล้ว”

“ฉันว่าฉันเข้าใจถูกแล้ว” เธอเอ่ยเสียงต่ำ มองเขาอย่างอยาก
จะกินเลือดกินเนื้อ ก่อนจะสบถ “บ้าเอ๊ย! ถ้ารู้แบบนี้ ฉันคงไม่ซื้อกาแฟ
แก้วใหม่ให้นายหรอก แต่จะสาदीใส่หน้านายแทน”

“อย่างแรก คุณไม่ได้ซื้อกาแฟแก้วใหม่ให้ผม เพราะผมจ่ายเงิน
ของผมเอง” เขาค่อยๆ แก่ความเข้าใจเธอทีละเรื่อง “และอย่างที่สอง
ผมไม่ได้ตั้งใจไม่ยอมให้คุณเลี้ยวเข้าเลน ผมแค่ทำตามกฎจราจรก็
เท่านั้น”

เธอสะบัดเสียงทันที “เหอะ กฎจราจรของคนเห็นแก่ตัวนะสิ!”

“ถ้าการที่ผมไม่ยอมให้คนอื่นเบียดเข้ามาเพื่อแทรกคิวผมและ
คนอื่นๆ ที่ต่อแถวกันมาอย่างเป็นระเบียบ มันทำให้ผมเป็นคนเห็นแก่
ตัว...” ชายหนุ่มยังคงพูดเสียงเรียบ “...อย่างนั้นสิ่งที่คุณทำก็คงทำให้
คุณกลายเป็นคนไร้มารยาทเหมือนกัน”

หญิงสาวหน้าขาวาบ “นาย...นายว่าใครไร้มารยาท!”

“คิดว่าจะยังไงล่ะครับ”

อเล็กซิสถึงกับชะงักค้างไปเมื่อโดนย้อน ไม่มีใครเคยพูดกับเธอ
แบบนี้มาก่อน เธอถึงกับพูดอะไรต่อไม่ออก

หลังจากปล่อยให้ความเจ็บเข้าปกคลุมเป็นนาที หญิงสาวก็
สะบัดหน้าหนีไปอีกทางอย่างหงุดหงิด เพราะมาคิดดูแล้ว เหตุการณ์

เมื่อตอนเช้าเธอก็เป็นฝ่ายทำผิดกฎจราจรเอง แต่เธอผิดเพราะไม่รู้ว่าข้างหน้ามีอุบัติเหตุ เลยไม่ได้เข้าเลนขวาตั้งแต่เนิ่นๆ ไม่ใช่ผิดเพราะตั้งใจจะเห็นแก่ตัว คิดจะลัดคิวคนอื่นๆ อย่างที่อีกฝ่ายพูดเสียหน่อย

ดังนั้นเธอจะไม่ขอโทษหรอก เธอไม่ได้ทำอะไรผิด มันก็แค่...แค่...

โธ้ย! ใ้อ้ำเอ๊ย!

“มีอะไรอีกไหมครับ ไม่อย่างนั้นผมจะได้กลับไปคุยกับคุณลุงต่อ” เซบาสเตียนถามอีกครั้งเมื่อเห็นว่าเธอเงียบไปนาน และได้รับเสียงตวาดกลับมาทันที

“ไม่จบ!” เธอยกนิ้วชี้ขึ้นชี้หน้าเขาอย่างหงุดหงิดถึงขีดสุด จ้องเขม็งมาที่เขา เอ่ยเสียงห้วนจัด “นายต้องไป ฉันไม่ยอมทำงานร่วมกับนายเด็ดขาด”

เซบาสเตียนขมวดคิ้วกับคำสั่งที่ออกจะฟังดูเง่ามนั้น “ผมคิดว่าเรื่องนี้ไม่ใช่การตัดสินใจของคุณ”

“ทำไมจะไม่ใช่ ในเมื่อมันเป็นทีมแข่งของฉัน”

“ทีมแข่งของคุณลุงต่างหาก”

เขาแย้งมาแบบนี้ เธอก็ถึงกับสะอึก แต่ยังคงขีดหน้าเถียงต่อ “ฉันรู้ว่าฮาร์วีเป็นเจ้าของทีม แต่ฉันก็มีสิทธิ์ที่จะออกความเห็นในเรื่องนี้เหมือนกัน”

เซบาสเตียนเฝ้าปากจนเป็นเส้นตรง ปกติแล้วเขาไม่ใช่คนที่จะมาเสียเวลากับเรื่องไร้สาระแบบนี้ ตั้งแต่ที่เธอหาเรื่องเขาอย่างเง่ามาตามด้วยการกล่าวหาเขา และพยายามจะไล่เขาออกจากทีมตั้งแต่นั้นยังไม่ทันได้เริ่มงาน ช่างเป็นการกระทำที่ไร้เหตุผลและเอาแต่ใจที่สุด

“คุณลุงเป็นคนจ้างผมมาทำงาน ผมก็จะทำตามที่ได้ตกลงกันเอาไว้ ผมไม่สนว่าคุณจะพอใจหรือไม่พอใจ เพราะอย่างที่ผมบอกไปนี่คือทีมแข่งของบริษัทคุณลุง” เขาเน้นทีละคำ อยากจะย้ำให้อีกฝ่ายรู้สถานะของตัวเอง ว่าเธอไม่ใช่คนสำคัญที่ทุกคนจะต้องฟัง “ดังนั้น

ถ้าคุณไม่พอใจผม และไม่อยากจะร่วมงานด้วย เกรงว่าคนที่ต้องไปจากทีมนี้ก็คือคุณ ไม่ใช่ผม”

อเล็กซิสมองคนที่จ้องหน้าเธอนิ่งด้วยสายตาคมกริบ แล้วก็ได้แต่เผยปากอ้าๆ หุบๆ เธออยากกรีดใส่หน้าเขาเสียจริง และในเมื่อออกคำสั่งไม่ได้ผล...เธอก็คงได้แต่เปลี่ยนวิธี

“ฉันว่าเรามาพนันกันดีกว่า!”

เซบาสเตียนขมวดคิ้วน้อยๆ “พนัน?”

“ใช่ เรามาพนันกัน” อเล็กซิสกดดอกอีกครั้ง เชิดหน้ามองเขาอย่างคนที่มีแผนการในใจเรียบร้อย ทว่าอีกฝ่ายกลับไม่เล่นตามเกมของเธอ

“ผมไม่มีความจำเป็นอะไรที่จะต้องพนันกับคุณ”

“จ้ะฉันขอท่านาย ฉันท่านาย!” เธอโผล่อีกครั้งด้วยน้ำเสียงติดจืด ร้อนรนหน่อยๆ เพราะนี่เป็นหนทางสุดท้ายที่เธอจะมีโอกาสตัดเขาออกจากทีม และเพื่อให้เขายอมทำตามที่ต้องการ เธอจึงเพิ่มการคุกเข้าไป “ถ้านายไม่รับคำท้า แปลว่านายเป็นพวกปอดแหก ชี้ตลาดไม่กล้าแข่งกับใครแม้กระทั่งผู้หญิง ถ้ามั่นใจว่าตัวเองเก่งจริงก็รับคำท้าสิ แต่ถ้ารู้ว่าสู้ไม่ได้ จะเดินออกจากบริษัทนี้ไปเลยก็ได้ ไม่ว่ากันเฮอะ!”

หางคิ้วของชายหนุ่มกระตุกก็ก จากเดิมที่เขาตั้งใจจะเดินออกจากห้อง ก็ต้องเปลี่ยนมาหมุนตัวประจันหน้ากับเธอเต็มตัว เสียงของเขาเข้มขึ้นหลายส่วน “คุณจะทำอะไรผมครับ”

หญิงสาวกดยิ้มมุมปาก นัยน์ตาวาววับขึ้น อเล็กซิสเดินไปยังประตูกระจก ปลดล็อกกลอนเพื่อให้บานกระจกรอบๆ กลับไปเป็นกระจกใสเหมือนเดิม จากนั้นก็ชี้ไปยังเครื่องจำลองการขับรถที่วางหลบมุมอยู่

“รู้จักเครื่องนี้ใช่ไหม”

เขาพยักหน้า ทำให้รอยยิ้มบนดวงหน้าเรียวกว้างขึ้นกว่าเดิม

“ฉันขอทำนาย ให้แข่งขับรถในเกมกับฉันโดยใช้เครื่องซิมูเลเตอร์
นั่น ถ้านายชนะ ฉันจะยอมรับนายเข้าทีมโดยไม่มีปัญหาอะไรอีก แต่
ถ้านายแพ้ นายต้องลาออกไปซะ” อเล็กซิสประกาศคำท้า ก่อนจะ
เสยะยิ้ม “เชื่อเถอะว่าถึงแม้ฉันจะไม่ใช่เจ้าของทีม แต่ตราบดีที่ฉัน
ไม่ต้องการทำงานกับนายอยู่แบบนี้ ฉันก็จะทำให้นายไปอยู่ที่อื่นจนได้
แน่”

ความมั่นใจนั้นทำเอาเซบาสเตียนอยากจะส่งสอนคนตรงหน้า
เสียเหลือเกิน เขาไม่รู้ว่าเธอผ่านการดูแลแบบไหนมา ถึงมีนิสัยแบบนี้
ทุกอย่างต้องได้ตั้งใจ ทำทุกวิธีเพื่อให้ตัวเองได้ในสิ่งที่ต้องการ

ดวงตาคมสีเขียวของชายหนุ่มหริ่ง ก่อนจะเอ่ยคำตอบออกไป
สั้นๆ

“ตกลง”

**เมื่ออเล็กซิสเปิดประตูห้องประชุมแล้วเดินกลับเข้าโถง
ออฟฟิศ** ทุกสายตาก็จับจ้องรออยู่ก่อนแล้ว แต่เธอไม่ได้สนใจนัก เพียง
แค่ส่งยิ้มให้แล้วเดินผ่านไปยังเครื่องซิมูเลเตอร์จำลองการขับที่ตั้งอยู่
บนพรมสีชาวด้วยความมั่นใจเต็มเปี่ยม

หิ เจ้าเครื่องนี้มันเป็น ‘ลูกรัก’ ของเธอ เธอขลุกอยู่กับมันแทบจะ
ตลอดเวลา ที่ทำเขาออกไปแบบนั้น เพราะเธอรู้ว่าเธอชำนาญเครื่องนี้
มากกว่าใคร กับคนที่ไม่เคยเล่นเครื่องนี้ ต่อให้เก่งอย่างไรก็ไม่มีทางสู้
คนที่เล่นมันทุกวันอย่างเธอได้แน่นอน ดังนั้นคำท้านี้เขามีแต่เสียกับ
เสียเท่านั้นละ!

“พร้อมไหม...บอลนต์”

เขาขมวดคิ้วกับชื่อที่อีกฝ่ายตั้งให้ “ผมชื่อเซบาสเตียน”

“ใครสนใจกันว่านายจะชื่ออะไร” นักแข่งสาวชายตามองผม

สีน้ำตาลอ่อนจนเกือบบลอนด์ทองของอีกฝ่ายแล้วยักไหล่เล็กน้อย อย่าง
ไม่ใส่ใจ “ฉันอยากเรียนนายบลอนด์ ฉันก็จะเรียนนายบลอนด์”

เซบาสเตียนลอบถอนหายใจ ไม่อยากจะเถียงกับเด็กในร่าง
ผู้ใหญ่ตรงหน้า “จะทำอะไรก็รีบทำเถอะครับ ผมมีงานอื่นรออยู่”

“หลังจากนี้อาจไม่มีงานแล้วก็ได้” อเล็กซิสยิ้มอย่างกระหม่อมใจ
แล้วหันกลับมาเปิดโปรแกรมเครื่องเล่นของตัวเองต่อ “หวังว่านายคง
ไม่มีปัญหานะ ถ้าฉันจะเป็นคนเลือกสนามและรถแข่ง”

“ตามใจคุณ”

ได้ยินดังนั้นเธอก็เลือกสนามและรถแข่งที่ใช้ ตัวสนามนั้นก็คือ
สนามชื่อดังของเมืองนี้ แต่หญิงสาวเลือกขับเฉพาะสนามสวนน้ำพีแทร์ก
ที่มีระยะทางไม่มาก เพราะถ้าขับทั้งสนามคงจะใช้เวลามากเกินไป
ส่วนรถยนต์ที่เลือกใช้ก็ไม่ไปไหนไกล รถสปอร์ตรุ่นเดียวกับที่จอดซ่อม
อยู่ในอุโมงค์

อเล็กซิสกดเริ่มเกม ตัวเลขนับถอยหลังปรากฏขึ้นบนจอตรงหน้า
พร้อมกับเสียงเครื่องยนต์ที่ออกจากลำโพงรอบๆ ฟังแล้วเหมือนกับ
เสียงที่ดังมาจากรถยนต์จริงๆ

เมื่อเกมเริ่ม นักแข่งสาวก็ควบคุมรถอย่างคล่องแคล่ว เสียง
คันเร่งกระแทกกับแท่นเหล็กดังประสานกับเสียงเครื่องยนต์ รถแข่งบน
จอเข้าโค้งด้วยความเร็วสูงครั้งแล้วครั้งเล่าโดยไม่ชะลอความเร็วแม้แต่
น้อย แก้วแข่งรถที่หญิงสาวนั่งอยู่ก็เอนไปมาตามทิศทางการบังคับรถ
เวลาผ่านไปได้สองนาทีกัปตันวินาทีพอดิ รถแข่งก็พุ่งผ่านเส้นชัย

เซบาสเตียนหย่อนตัวลงไปนั่งบนเก้าอี้แข่งรถแทนที่นักแข่งสาว
ที่ออกมายืนยิ้มอยู่ข้างๆ ปรับตำแหน่งเก้าอี้ให้ได้ระยะห่างที่พอเหมาะ
จากพวงมาลัย พอเข้าที่เขาก็กดเริ่มเกม

ตัวเลขนับถอยหลังปรากฏขึ้นบนจอ เขาเหยียบคันเร่งเมื่อเกม
เริ่มต้นขึ้น และดูเหมือนจะปิดตัวเองออกจากโลกภายนอกโดยสิ้นเชิง

จึงไม่ได้สังเกตเห็นสีหน้าของหญิงสาวข้างๆ เลยว่ารอยยิ้มของเธอเริ่ม
เจือปนลงเรื่อยๆ เมื่อได้เห็นทักษะการขับรถในเกมของเขา

สองนาที่ต่อมา รถแข่งในจอก็เข้าสู่ช่วงสุดท้ายของสนาม อเล็ก-
ซิสถึงกับนิ่งค้าง ผะอืดผะอ่น เมื่อเห็นเวลาบนหน้าจอที่แสดงขึ้นหลัง
รถแข่งผ่านเข้าสู่เส้นชัย

เขาใช้เวลาได้เร็วกว่าเธอถึงสองวินาที

3

“ว้าว! สถิติใหม่เลยนะนั่น”

เสียงจากบุคคลที่สามดังขึ้น ดึงให้อเล็กซิสหลุดออกจากความตกใจ แล้วหันไปมองต้นเสียง พบว่าเป็นสตรีที่ไม่รู้มายืนอยู่ข้างๆ เธอตั้งแต่เมื่อไร ยังมีใจสนักับแดเนียลอีกสองคน ทุกคนจับจ้องหน้าจอกที่ตอนนี้เปลี่ยนเป็นภาพลำดับคะแนน

เซบาสเตียนลุกจากเก้าอี้ เหลือบมองหญิงสาวที่ไม่ขยับตัวตั้งแต่เมื่อครู่แล้ว

“นาย...ทำไม...” อเล็กซิสยังไม่อยากเชื่อผลการแข่งขัน เธอข้อมกับเครื่องเล่นนี้ทุกวัน วันละหลายชั่วโมง คั่นเคยกับอุปกรณ์ทุกอย่างดีที่สุด สนามที่ขับก็เป็นสนามที่เธอไปขับในชีวิตจริงมาแล้วเป็นร้อยเป็นพันครั้ง เป็นไปไม่ได้ที่คนอย่างเธอจะแพ้ให้หนุ่มอังกฤษตรงหน้า

แม้ว่าสิ่งที่เธอพิมพ์ออกมาจะไม่ใช่คำถามที่ตั้งใจจะถาม แต่เซบาสเตียนก็ตอบเธอ

“กับการแข่งรถ บางทีก็ต้องมีดีมากกว่าแค่ขับเร็วอย่างเดียว”

ดวงตาสีฟ้าของอเล็กซิสที่เหม่อลอยอยู่เปลี่ยนเป็นขุนมัวทันที เสียงเธอต่ำลง “พูดแบบนี้หมายความว่ายังไง”

“เปล่าครับ”

อเล็กซิสรู้สึกได้ถึงเส้นเลือดบนขมับที่เต้นตุบๆ “นายเป็นแค่วิศวกร”

“ครับ”

“นายไม่ใช่นักแข่งรถ นายไม่มีทางรู้เรื่องแข่งรถดีไปกว่าฉันหรอก”

“ผมคิดว่าผลการแข่งขันเมื่อครูน่าจะเป็นคำตอบที่ชัดเจนกว่านะครับ”

“มันก็แค่ฟลุคเท่านั้นละ!”

“ผมยินดีที่จะแข่งกับคุณอีกก็ครั้งก็ได้ และผมมั่นใจว่าผลมันจะออกมาเหมือนเดิมทุกครั้ง”

“นาย...”

คนร่างสูงไม่แสดงอารมณ์ใดๆ ทางสีหน้า และเขาก็ไม่คิดจะโต้เถียงไปมากกว่านี้ จึงค้อมศีรษะน้อยๆ “ผมหวังว่าคุณจะรักษาคำพูดที่คุณพูดไว้ก่อนหน้านี้ล่ะครับ”

เอ่ยจบ เขาก็พยักหน้าเล็กน้อยให้ทีมงานคนอื่นที่ยืนอยู่ตรงนั้น ก่อนจะหมุนตัวเดินออกไป อเล็กซิสกັดพันกรอด สองมือกำหมัดแน่น ก่อนจะสะบัดหน้าหนี เดินออกจากตรงนั้นไปข้างอย่างไม่สบอารมณ์ ที่ตรงนั้นจึงเหลือแค่คนสามคนที่อยากมายืนชมการขับรถแข่งของชายหนุ่มคนใหม่ของทีม ทว่ากลับได้เจอเรื่องที่ทำให้งัดยั้งยิ่งกว่าการทำลายสถิติเวลาต่อรอบสนามเมื่อครู่

โจนส์เป็นคนแรกที่เอ่ยขึ้นด้วยเสียงเบาหวิ

“พวกนายเห็นใช่ไหม”

“แน่นอน”

“เราควรจะบอกฮาร์เวิร์ดไหม”

“อืม อย่าเลย...” แดเนี่ยลส่ายหน้า

“ฉันว่าปีนี้ทีมเรารื่นเริงแน่” สตีฟยิ้มกว้าง

โจนส์ลอบกลอกตาเมื่อเพื่อนร่วมงานสองคนคิดว่านี่เป็นเรื่อง

สนุกของพวกเขา ก่อนจะปลีกตัวออกมา “ฉันไปดูอเล็กซ์ก่อนดีกว่า”

“ฮาร์วีคิดยังไงถึงได้ให้คนแบบนี้มาทำงานกับฉัน!”

โจนส์ยิ้มเหว่ย ขณะส่งขวดน้ำให้นักแข่งสาวที่เห็นความหงุดหงิดด้านบนลงมาหงุดหงิดต่อด้านล่าง หญิงสาวพยายามปลอบให้อีกฝ่ายสงบลง “ใจเย็นๆ ก่อนนะอเล็กซ์ ฉันว่าเธอลองทำงานกับเขาดูสักครั้งดีกว่าไหม เขาอาจจะไม่ได้แย่อย่างที่เธอคิดก็...”

“ไม่ได้แย่นั่นหรือ?” อเล็กซ์หันขวับมา เอ่ยด้วยเสียงที่ดังขึ้น “เธอไม่ได้ยินสิ่งที่เขาพูดกับฉันเมื่อไม่กี่นี้หรือไง!”

“จะพูดแบบนั้นมันก็ไม่ถูก...เธอเองก็พูด...”

“พูด? ฉันพูดอะไร!”

“เอ่อ...เปล่า” โจนส์ปิดปากจับทันที

อเล็กซ์ส่งคำขวัดน้ำแน่นเสียงจนมันส่งเสียงกรอกรบ “เขาเป็นใคร กล้าดีมาจากไหนกัน”

“...”

“...”

“...”

“โจนส์! ฉันถามเธออยู่นะ ตอบมาสิ!”

“คะ!” สาวแว่นสะดุ้ง ลูกขึ้นยืนตัวตรงอย่างตกใจ แล้วเร่งให้ตัวเองตอบคำถามนักแข่งสาว ก่อนจะโดนอีกฝ่ายกินหัว “เอ่อ...เธอรู้จัก วิลเลียม ที. ไคลน์ ไช้ไหม”

นั่นดูเหมือนการตอบที่ไม่ตรงคำถามเอาเสียเลย อเล็กซ์สยงมือขึ้นกอดอก “แน่นอนว่าฉันรู้จัก วี.ที. แต่เขาเกี่ยวอะไรกับสิ่งที่ฉันถามไม่ทราบ”

“คือ...คุณเซบาสเตียนเป็นลูกชายของเขานะ”

“อะไรนะ!” อเล็กซ์หลุดแหวเสียงแหลมอย่างตกใจ “ลูกชาย

ของ วี.ที. จั๊นหรือ!”

“ใช่” โจนส์พยักหน้าตอบรัวๆ วิลเลียม ที. ไคลน์ คือนักแข่งรถ DTM ที่โด่งดังสมัยก่อนของประเทศเยอรมนี ได้แชมป์ประจำปีติดต่อกันถึงสี่ปีซ้อน แล้ววางมือจากการแข่งไปเป็นคนคอยดูแลนักแข่งรุ่นใหม่ที่ขึ้นมาแทนที่ในหลายปีให้หลัง เขามีทีมของตัวเองและนักแข่งเก่งๆ ในมือหลายคน ก่อนจะออกจากวงการแข่งรถไปอย่างเต็มตัวเมื่อไม่กี่ปีก่อนด้วยปัญหาสุขภาพ

“ฉันไม่เคยรู้มาก่อนว่า วี.ที. มีลูกชาย” อเล็กซิสนั่งค้างไปก่อนจะขมวดคิ้ว “แล้วทำไมถึงไม่เป็นนักแข่งแบบพ่อล่ะ”

“รู้สิดีกว่าเขาอยากจะเป็นอยู่เบื้องหลังมากกว่า เขาชอบรถแข่ง แต่ไม่ชอบแข่งเอง” โจนส์เองก็ไม่รู้ข้อมูลของชายหนุ่มมากนัก เพราะเขาสเตียนเป็นคนเก็บตัวเงียบ น้อยคนจะรู้จักเขา หรือรู้ว่าเป็นลูกชายของ วิลเลียม ที. ไคลน์ เธอเองถ้าไม่ใช่เพราะฮาร์เวิร์ดเคยเล่าให้ฟังว่าเป็นญาติกับอดีตแชมป์และมีหลานชาย ก็คงจะยังไม่รู้อะไรเหมือนอเล็กซิสในตอนนี้นี่ละ

“หรือไม่ก็เพราะไม่มีความสามารถพอที่จะเป็นนักแข่งเองได้”

“ไม่หรอก ฉันว่าเขามีความสามารถมากนะ ดูอย่างตอนที่เขาขับเครื่องซิมูเลเตอร์ได้เร็วกว่า...”

“โจนส์!!!”

“ฉันหมายถึงว่า เขาต้องได้ความรู้มาจากพ่อเขาหลายอย่างแน่ๆ” ทีมงานสาวรีบเปลี่ยนคำพูด หดคอกอย่างกลัวคนตรงหน้า ถึงแม้อีกฝ่ายจะปฏิบัติตัวกับเธอเหมือนเพื่อนร่วมทีมที่สนิทที่สุดก็ตาม แต่บางทีก็ยังมีช่องว่างที่ทำให้เธอรู้สึก...เอ่อ...เกรงใจอยู่บ้าง

อเล็กซิสเดินย่ำเท้าวนไปมาอีกครั้ง กัดริมฝีปากอย่างครุ่นคิด ถ้าเขาเป็นลูกชายของนักแข่งชื่อดังจริง ก็ไม่แปลกที่จะมีประสบการณ์เกี่ยวกับการแข่งรถ เพราะคงได้ความรู้ทุกอย่างมาจากพ่ออย่างที่โจนส์

ว่าแน่นอน แต่เพราะไม่ได้ประทับใจอีกฝ่ายเป็นทุนเดิม จะให้เชื่อว่า เขาเก่งง่าย ๆ เพียงแค่ได้รู้ว่าเป็นลูกชายอดีตนักแข่งรถยอดเยี่ยมมือมั่งกั ไม่ใช่

“ถ้าเขามีฝีมือมากจริง ทำไมถึงได้ยอมมาทำงานกับฮาร์เวิร์ด ทำไมถึงไม่ไปอยู่ทีมใหญ่ ๆ พวกนั้นน่าจะให้เงินเดือนมากกว่านี้ คงคุ้มเหน้อยกว่ากันเยอะ”

“ความจริงคุณเซบาสเตียนไม่ได้ทำงานในวงการแข่งรถมาพักหนึ่งแล้ว เขาทำรถแข่งให้ทีมไวด์ฮอว์กกับคุณวิลเลียมมาตลอด ก่อนจะก็ออกจากวงการไปพร้อมกับพ่อ เพิ่งกลับมาเพราะคุณฮาร์เวิร์ด ขอให้มานี้ละ”

“แล้วหwymันก็มาออกที่ฉันสินะ ยอดเยี่ยมจริง ๆ” อเล็กซิสเอ่ยเสียงลอดไรฟันอย่างประชดประชัน เพราะสำหรับเธอแล้ว ถึงจะมีฝีมืออย่างไร เธอก็ยังคงไม่ชอบขี้หน้าเขาอยู่ดี แค่เรื่องบนถนนออโตบาหน ก็หงุดหงิดมากพอแล้ว ยังจะมาเอาชนะเธอในเกมให้หงุดหงิดเข้าไปใหญ่อีก

“อเล็กซ์ คิดในแง่ดีสิ ว่าการที่มีคนที่ม่ประสบการณ์และมาก ความรู้ของคุณเซบาสเตียนมาทำอยู่ในทีมแบบนี้ เขาสามารถช่วยให้ผลงานของเธอดีขึ้นได้...” โจนส์เอ่ยประโยคนี้อย่างกล้า ๆ กลัว ๆ เล็กน้อย เพราะไม่แน่ใจว่าจะทำให้อีกฝ่ายโมโหแล้วหาว่าเธอดูถูกความสามารถหรือเปล่า... แล้วก็จริงอย่างที่คิด

“ฉันทำผลงานให้ดีขึ้นได้ด้วยตัวเองอยู่แล้ว” อเล็กซิสหันมาดลิ่งตาใส่โจนส์ทันที ก่อนจะพ่นลมหายใจอย่างหงุดหงิด แล้วเอ่ยเสียงสะบัดส่งท้ายบทสนทนา “แต่โอเค ฉันจะยอมทำงานกับหมอนั่นดูก็ได้ แล้วเราจะได้รู้กันว่า มีความสามารถจริงอย่างที่ทุกคนว่าไว้หรือเปล่า!”

“อเล็กซิสอยู่ไหมครับ”

เสียงทุ้มที่นำราคาญสำหรับเธอดังขึ้นให้ได้ยินแว่ๆ จากด้านหลัง อเล็กซิสขยับตัวที่เดิมนอนเอกเขนกอยู่บนโซฟาให้ลุกขึ้นมานั่งหลังตรง และเมื่อหันไปมองต้นเสียง ก็ได้เห็นโจนส์ที่ขึ้นัวแทนคำตอบมาทางเธอพอดี

“พอจะมีเวลาสักนิดไหมครับ ผมมีเรื่องอยากจะคุยกับคุณ”
เซบาสเตียนเดินตรงมาหาพร้อมกับถามด้วยเสียงเรียบสนิท เช่นเดียวกับสีหน้า

เขามักจะดูไร้อารมณ์แบบนี้เสมอ ขัดหูขัดตาเธอเหลือเกิน

อเล็กซิสเขินหน้าเล็กน้อย ก่อนจะแค้นเสียงตอบ “ไม่ว่าง”

ชายหนุ่มคาดไว้แล้วว่าจะได้ยินคำตอบนี้ ตลอดสามสัปดาห์ที่ผ่านมา เวลาเจอหน้ากันที่บริษัท ไม่ว่าเขาจะขอคุยกับนักแข่งสาวกี่ครั้ง เธอก็จะมีเหตุผลในการเบี่ยงนัดตลอด ไม่ออกไปทำธุระข้างนอก ก็มีนัดเทรนเนอร์ไว้ที่ยิม หรือไม่กี่อ้างว่าไม่สบาย ไม่มีแรงจะคุยอะไรกับใคร ทั้งๆ ที่ก็เห็นอยู่ว่ายังมีแรงนั่งเล่นเกมแข่งรถเป็นชั่วโมงๆ

อยากรู้ว่าวันนี้อีกฝ่ายจะมีอะไรเป็นข้ออ้างอีก

“คราวนี้ไม่ว่างด้วยสาเหตุอะไรครับ”

“ฉันกำลังจะออกไปหาอะไรทาน”

ชายหนุ่มมองอเล็กซิสคิดว่ากระเป๋ารถถีบอเล็กซิสขาวมาสะพายไหล่ ทำท่าจะออกไปข้างนอกพอดี เขาถอนหายใจ “นั่นก็ไปครับ”

“ฉันก็กำลังจะไปนี่ไง”

“ไปรถผมละกัน ผมขับเอง”

อเล็กซิสชะงักกึก “หมายความว่าไง”

“ก็คุณบอกว่าจะออกไปหาอะไรทาน ผมก็เลยจะพาคุณไป ยังไงล่ะครับ”

“แล้วทำไมนายต้องพาฉันไป” เธอขมวดคิ้ว เดินเบี่ยงตัวหลบ

เขาที่ยืนขวางอยู่ไปยังประตูออฟฟิศ แน่แน่นอนว่าเขาตามเธอมา

“เพราะผมจะได้คุยงานกับคุณหลังทานข้าวเสร็จ” เซบาสเตียนเดินตัดหน้าเธอแล้วเดินนำลงบันไดออกจากตัวตึกไปยังลานจอดรถหน้าบริษัท

อเล็กซิสจำเป็นต้องเร่งฝีเท้าเป็นวิ่งเหยาะๆ เมื่อร่างสูงก้าวเท้าเร็วจนเธอตามไม่ทัน เธอตะโกนไล่หลังเขาไป “ฉันไม่คุยงานในเวลาพักเที่ยงของฉันหรอกนะ!”

“ฉันคุยเรื่องทั่วไปก็ได้ครับ” เซบาสเตียนเปิดประตูรถ บอกเป็นนัยให้อีกฝ่ายขึ้นไปนั่งแต่โดยดี ทว่าอเล็กซิสยังคงยืนนิ่ง

“ทำไมฉันต้องนั่งรถยนต์ ในเมื่อรถของฉันก็มี”

“รถคุณอยู่บนสอยด์” เขาหมายถึงแท่นยกรถ รู้ว่าเธอเอารถเข้ามาเปลี่ยนท่อไอเสียเมื่อเช้า พอคำนวณดูแล้ว ตอนนี้น่าจะอยู่ระหว่างการเปลี่ยนอะไหล่

คนที่เพิ่งนึกขึ้นได้ว่ารถยนต์ของตัวเองไม่สามารถใช้ขับไปไหนได้ในตอนนี้ ปรึกษาเหตุผลอื่นทันที “ฉันจะยืมรถจินสไป”

“จะรบกวนคนอื่นทำไมครับ ผมบอกว่าผมจะพาไป”

“นายบอกแล้วฉันต้องทำตามจินส” อเล็กซิสยกมือขึ้นกอดอกเหยียดริมฝีปากอिमเป็นเส้นตรง

ประโยคตื๊ววนนั้นทำเอาเซบาสเตียนถอนหายใจ “ช่วยขึ้นรถสักทีเถอะครับ”

อเล็กซิสจ้องหน้าเขา เล่นสงครามประสาทผ่านสายตา ก่อนจะยอมเดินลงบันไดขึ้นไปนั่งในรถด้วยสีหน้าบึ้งตึง เธอไม่ได้อยากเป็นฝ่ายยอมเขาหรอก เธอก็แค่ทนจ้องตากับเขาต่อไม่ได้ก็เท่านั้น เพราะสายตาเขานิ่งมาก...นิ่งเสียจนเธอ...

ไม่ ไม่ใช่! เธอไม่ได้กลัว ไม่ได้เกรงอะไรในสายตาเขาทั้งนั้น เธอแค่หิว ใช่! เธอแค่หิว เลยอยากไปจากตรงนี้เร็วๆ ก็เท่านั้นเอง

4

“ตั้งใจจะไปทานที่ไหนครับ”

เสียงของเขาดึงเธอให้หลุดออกจากภวังค์ เซบาสเตียนขึ้นมานั่งประจำตำแหน่งคนขับเรียบร้อยแล้วและกำลังถอยรถออกจากลานจอด เธอนึกคิดเล็กน้อย ก่อนจะตอบออกมาหัววนๆ

“เอ็ด”

เขาพยักหน้ารับก่อนจะพารถออกสู่ถนนใหญ่ วิ่งตรงไปไม่ถึงสองร้อยเมตรก็ถึง ชายหนุ่มดับไฟเลี้ยวก่อนจะหักรถเข้าลานจอดรถข้างปั๊มน้ำมันปั้มเดิม อเล็กซิสก้าวลงจากรถเมื่อมันจอดสนิทแล้ว จากนั้นก็เดินตรงผ่านตู้เติมน้ำมันเข้าร้านขายของโดยไม่คิดจะรอคนที่มาด้วย

พนักงานหญิงหลังเคาน์เตอร์คิดเงินยกมือทักทายทันทีที่เห็นเธอ

“ฮาโล อเล็กซ์”

“ไจ เจนนี่” อเล็กซิสฉีกยิ้มให้ ก่อนจะเปลี่ยนเป็นขมวดคิ้วกับสายตาอีกฝ่าย “อะไร”

เจนนี่ไม่ได้ตอบ แต่มองเลยไปทางด้านหลังของหญิงสาว เมื่ออเล็กซิสหันตามสายตาอีกฝ่าย ก็พบเซบาสเตียนที่เดินผ่านประตูเข้าร้านมาพอดี

“ผมจะไปรอในร้าน” เขาเอ่ยขึ้นขณะเดินผ่านเธอไปยังบริเวณคาเฟ่ด้านใน

“จากกาแฟแก้วเดียวกลายเป็นมือเที่ยงแล้วหรอคะ” เจนนี่โน้มตัวข้ามเคาน์เตอร์มากระซิบถามอย่างสนใจถึงแซวเล็กน้อย ที่กล้าถามแบบนี้เพราะเธอค่อนข้างคุ้นกับอเล็กซิสดี เพราะอีกฝ่ายมากินอาหารกลางวัน เต็มน้ำมัน และชื่อของที่ป๊มนี่แทบทุกวัน

“ไร้สาระ” อเล็กซิสถลึงตาใส่ทันที “เขาเพิ่งมาทำงานให้ฮาร์เวิร์ด”

“อเล็กซ์! มากินมือเที่ยงหรอ” เสียงทักทายอีกเสียงดังขึ้น เป็นชายหนุ่มตัวใหญ่ที่ไว้เคราเต็มแนวกราม ในมือมีถาดอาหารอยู่สองถาดซ้อนกัน เขากำลังจะนำมันไปไว้ในตู้กระจกของคาเฟ่

ที่นี้มีอาหารขายก็จริง แต่ไม่ได้เป็นคาเฟ่ร้านอาหารเต็มรูปแบบที่มีเมนูให้เลือกสั่ง แต่เป็นแบบที่มีอาหารจำนวนจำกัดให้เลือก เมนูในแต่ละวันก็จะต่างกันไป คนที่มากินมือเที่ยงก็ดูอาหารแต่ละชนิดที่วางอยู่บนเคาน์เตอร์แล้วเลือกเอาว่าอยากกินอะไร พนักงานก็จะตักใส่จานให้คล้ายๆ บุฟเฟต์ ต่างกันตรงที่จะคิดเงินตามปริมาณอาหารแทนการเหมาจ่ายต่อหัว กินน้อยก็จ่ายน้อย กินเยอะก็จ่ายเยอะ

อเล็กซิสพยักหน้าตอบคำถามนั้น ก่อนจะชะงักดูอาหารในถาดแล้วฉีกยิ้มเร็วๆ หนึ่งที่เมื่อเห็นเนื้อซูบเกล็ดขมบ่งทอดในถาด

“วันนี้มีชนิดเชิลด้วย ดีเลย”

“เอาไหมล่ะ ทานกับอะไรดี ในตู้มีลาแซนญ่าผักโขมกับเนื้ออบด้วยนะ” เขาชี้ไปยังถาดอาหารที่นำไปวางโชว์ในตู้กระจกเรียบร้อยแล้ว

“น่าสนใจ แต่ฉันว่าเอาชนิดเชิลกับผักอบและมันบดก็พอแล้ว”

“แล้วสนใจรับคนทานมือเที่ยงเป็นเพื่อนสักคนอีกอย่างไหม”

“อเล็กซ์เขามีคนกินด้วยแล้ว เฮนรี่ อย่าพยายามเลย” เจนนี่ตอบคำถามแทนอเล็กซิสที่ยืนหัวเราะเบาๆ อยู่

“ฉันก็กำลังถามไปงั้นละ” เฮนรี่ตอบแก้เก้อ ก่อนจะหันไปมอง

หาคนมากินด้วยที่ว่า ซึ่งหาไม่ยาก เพราะในคาเฟ่ตอนนี้มีชายหนุ่มแค่คนเดียวนั่งอยู่ “เอ หน้าคูนๆ เหมือนกันนะ”

“งั้นหรอ”

“ใช่” เฮนริกออกเดินต่อ นำถาดอาหารไปจัดใส่ตู้กระจก

อเล็กซิสเดินตามเขาไป เธอส่งจานให้เขาตักอาหารให้ ก่อนจะวางเงินลงบนบริเวณที่วางของเคาน์เตอร์ข้างๆ

“อ้อ รู้ละ ฉันรู้สึกคูนๆ เพราะหน้าเขาเหมือนกับลูกชายของวิลเลียม ไคลน์”

นักแข่งสาวชะงักมือที่จะรับจานอาหารคืนมาทันที “นายรู้จักลูกชายของ วี.ที.?”

“ไม่ได้รู้จักโดยตรง แต่เมื่อก่อนเวลามีงานแข่ง ฉันมักจะไปที่พิตของทีมไวด์ฮอว์ก เลยเคยเห็นลูกชายของวิลเลียมอยู่หลายครั้ง” เฮนริกเป็นแฟนตัวยงของงานแข่งรถ เขาไม่เคยพลาดสักงาน “ลูกชายวิลเลียมมันเก่งมากเลยนะ เขารู้ทุกเรื่องเกี่ยวกับรถแข่งอย่างหาตัวจับยาก ไหนจะการวางแผน...”

อเล็กซิสหมดอารมณ์ที่จะพูดกับอีกฝ่ายต่อ เธอตักจานอาหารที่ตอนนี้มีชนิดเชิลสองชิ้นกับผักอบและมันบดอยู่ข้างๆ มาถือไว้ ใช้มืออีกข้างหยิบซองล้อมออกจากถาดอุปกรณ์ใกล้ๆ จากนั้นก็เดินไปหาเซบาสเตียนที่นั่งรอเธออยู่ที่โต๊ะ

เขาเลือกนั่งติดกับหน้าต่างที่แง้มเอาไว้ให้อากาศภายนอกพัดเข้ามาข้างในได้ เมื่อมองออกไปก็จะเห็นเป็นวิวป่าสนสลับกับทุ่งหญ้าบนเนินเขา นอกจากนั้นยังเห็นย่านอุตสาหกรรมเล็กๆ ที่มีบริษัทของฮาร์เวิร์ดตั้งอยู่ด้วย

อเล็กซิสเลิกคิ้วน้อยๆ เมื่อเห็นว่าบนโต๊ะนั้นว่างเปล่า

“จานอาหารของนายละ”

เขาส่ายหน้า “ผมยังไม่ได้สั่ง”

“ที่นี้นายต้องเดินไปเลือกอาหารเอง รู้ใช่ไหม ไม่ใช่รอพนักงาน มารับเบอร์เดอร์” เธอว่าพลางวางจานลงบนโต๊ะแล้วทิ้งตัวลงนั่ง ตวัด ขาขึ้นไขว่ห้าง

“ผมทราบครับ ผมแค่รอคุณ”

“รอฉันทำไม”

“เพราะผมมีมารยาท”

ล้อมที่อเล็กซิสจะจิ้มผักอบมาใส่ปากชะงักกลางอากาศ หญิงสาวตวัดตาขึ้นมองคนตรงหน้าทันที

“เผอิญผมไม่รู้ว่าคุณนี่ไม่นิยมรอนคนที่มาด้วยกัน” เซบาสเตียน ลูกขึ้นยืนหลังเอ่ยจบประโยค ชายหนุ่มจัดเสื้อที่ยับจากการนั่งเมื่อครู่ เล็กน้อย ก่อนจะเดินไปยังตู้กระจกเพื่อเลือกอาหารเพียง ปล่อยให้หญิงสาวอ้าปากค้างกับคำต่าหนักหลาย ๆ นั้น

หน้อย ใ้อู้ดีหั่วทอง...

ไม่ถึงห้านาที เซบาสเตียนก็กลับมาพร้อมจานอาหารของตัวเอง เขาเลือกกินเนื้ออบกับมันบด และมีสลัดในถ้วยเล็กๆ เป็นเครื่องเคียง อีกอย่าง

อเล็กซิสจัดการอาหารของเธอไปเกือบครึ่งแล้วตอนที่เขามาถึง เธอกระดิกเท้าบ่อยๆ ขณะมองชายหนุ่มค่อยๆ หันขึ้นเนื้อให้เล็กพอดีคำ แล้วใช้ส้อมตักเข้าปาก

“ฉันมีคำถาม” เธอตัดสินใจเปิดหัวข้อสนทนาก่อน “ฉันอยากรู้ว่าเพราะอะไรถึงมาทำงานกับฮาร์เวิร์ด ในเมื่อนายออกจากวงการแข่งรถไปตั้งหลายปีแล้ว”

“เพราะคุณลุงขอให้ผมมาช่วยงาน”

“เหตุผลแค่นั้น?”

“ครับ”

“ง่ายๆ แบบนั้นเลยงั้นสิ นายไม่ได้มีงานทำอยู่แล้วหรือไง”

อเล็กซิสยกมือขึ้นทำค้าง “แค่ฮาร์วีขอให้มาก็ยอมย้ายข้ามประเทศมาแบบว่าง่ายอย่างนี้เลยอะ มันต้องมีอะไรมากกว่านั้นแน่ ฉันว่าฮาร์วีคงจ่ายเงินเดือนให้เยอะละสิ”

“ผมคิดว่ามันไม่ใช่เรื่องสำคัญอะไรที่คุณจะต้องทราบ”

ทางคิวเธอกะตุกเล็กน้อย ก่อนจะกลับมาลงมือกินอาหารของตัวเองต่อ ความเงียบเข้าปกคลุมบริเวณโต๊ะ แล้วคนที่ทนไม่ไหวจนต้องเอ่ยออกมาก่อนก็เป็นหญิงสาวอีกเช่นเคย

“เออละ นายมีอะไรจะคุยกับฉันก็ว่ามา”

“กินให้เสร็จก่อนค่อยคุยครับ” เขาตอบโดยไม่เงยหน้ามอง “พูดคุยระหว่างทานอาหารมันไม่ดี”

“นายเป็นคนบอกเองว่ามีเรื่องจะคุย ถึงขั้นเชิญตัวเองออกมาทานข้าวกับฉันนี่” เธอทิ้งข้อลงบนจาน จากนั้นก็ทอดกมองคนนิสัยผู้ดีตรงหน้าอย่างหาเรื่องนิดๆ “ในเมื่ออยากคุยนักรักก็รีบๆ พูดเพราะฉันต้องไปทำธุระอย่างอื่นของฉันต่อ”

“ธุระว่าด้วยการขับรถเล่นในสนามนะเหรอครับ” เขาเอ่ยอย่างรู้ดีว่าหญิงสาวตรงหน้าจะไปขับรถในสนามทุกวันที่สนามเปิดให้นักท่องเที่ยวทั่วไปเข้าไป หรือที่เรียกกันว่าเป็นทัวร์ิสต์เดย์ “ถ้านั่นคือธุระที่ต้องทำของคุณ ก็เกรงว่าเราไม่จำเป็นต้องรีบอะไรนัก เพราะว่ากว่าสนามจะเปิดก็ห้าโมงเย็น คุณมีเวลาวางอีกสี่ห้าชั่วโมง”

“ใครว่า ฉันต้องกลับไปดูรถของฉันว่าเปลี่ยนท่อไอเสียเรียบร้อยแล้วไหม และเอาไปทดลองขับดูว่าทุกอย่างโอเคหรือเปล่าต่างหาก”

“กินให้เสร็จเรียบร้อยก่อนครับ แล้วเราค่อยเริ่มคุยกัน” เขาย้ำ

อเล็กซิสเหี้ยมปากเป็นเส้นตรง สีหน้าแสดงความไม่พอใจอย่างชัดเจน “นายรู้ใช่ไหมว่าฉันไม่ได้อยากจะทำกับนายตรงนี้เลยสักนิด ฉะนั้นถ้านายจะช่วยทำให้ระยะเวลาที่ต้องเห็นหน้ากันน้อยลงที่สุดได้ก็จะดีมาก”

“ผมขอโทษด้วย แต่เกรงว่าผมคงจะช่วยอะไรเรื่องนี้ไม่ได้ เพราะเราต้องทำงานด้วยกันตลอดฤดูกาลแข่งของปีนี้ คงจะเลี่ยงไม่เห็นหน้ากันได้อยาก” เซบาสเตียนยังคงรักษาความเร็วในการกินอาหารของตัวเองไว้ ไม่มีท่าที่เร่งรีบขึ้นแต่อย่างใด เสียงก็เรียบสนทอย่างเสมอดันเสมอปลายด้วย “แต่ผมรับปากคุณได้เลยว่า ถ้าคุณตั้งใจทำหน้าที่ของคุณ ส่วนผมก็ตั้งใจทำหน้าที่ของผม เราจะไม่มีปัญหาอะไรระหว่างกันแน่นอน”

“เหอะ!” เธอแค้นเสียงพลางสะบัดหน้าพริต “น่าโมโหซะมัด!”

“ทุกอย่างโอเคไหมครับ” เจ้าของคาเฟ่เดินเข้ามาหาทั้งคู่ หลังจากที่ยืนมองอยู่พักหนึ่ง อเล็กซิสเพียงแค่หันหน้ามามายิ้ม ส่วนเซบาสเตียนพยักหน้าน้อยๆ ให้ เฮนริกมองอีกฝ่ายแล้วก็ตัดสินใจถามในสิ่งที่คาใจอยู่ออกไป “ขอโทษนะครับ ผมรู้สึกคุ้นหน้าคุณมากเลย คุณใช่ลูกชายของ วิลเลียม ที. ไคลน์ หรือเปล่า”

“ใช่ครับ” เซบาสเตียนวางมีดกับส้อมลง แล้วลุกขึ้นยื่นแนะนำตัวและจับมือทักทายกับอีกฝ่ายอย่างมารยาทดี “เซบาสเตียน ไคลน์ ครับ”

“ใช่คุณจริงๆ ด้วย!” เฮนริกดูตื่นเต้นขึ้นมา เขาเขย่ามือที่จับกับอีกฝ่ายรัวๆ “ผมชื่อเฮนริก เป็นหนึ่งแฟนตัวยงของวิลเลียมเลยละครับ เขาสบายดีไหมครับ”

“คุณพอสบายดีครับ”

“ผมได้ยินข่าวมาอยู่ว่าวิลเลียมมีปัญหาเรื่องหัวใจ หวังว่าจะไม่เป็นอะไรหนักหนาครับ”

เซบาสเตียนยิ้มบาง “ไม่ครับ แค่เดินมากไม่ได้เหมือนเมื่อก่อนเท่านั้น ขอขอบคุณสำหรับความห่วงใยนะครับ”

“ว่าแต่คุณจะมาทำงานในวงการแข่งรถแล้วหรือครับ”

“ครับ”

“แล้วตอนนี้ทำให้ทีม...”

“เกิดอะไรขึ้นกับคำที่ว่า ‘พูดคุยระหว่างทานอาหารมันไม่ดี’ กัน” อเล็กซ์โพล่งขึ้นแทรกบทสนทนาระหว่างชายหนุ่มสองคน นัยน์ตาเริ่มขุ่นอย่างไม่พอใจ

“ดูทำใครบางคนจะอารมณ์ไม่ค่อยดีในวันนี้” เฮนริกยกมือลูบท้ายทอยตัวเองพร้อมหัวเราะเบาๆ “ขอโทษด้วยครับที่เข้ามารบกวน เชิญทานกันต่อตามสบายเลยครับ ต้องการอะไรเรียกผมได้นะ”

“ขอบคุณมากครับ”

เขาสบายใจกลับมานั่งกินอาหารต่อตามเดิม ส่วนคนร่วมโต๊ะอีกคนหมดความอยากอาหารไปตั้งแต่ตอนที่ได้เห็นอาการปล้มปริ่มของเฮนริกเมื่อครู่แล้ว เธอนั่งทอดอกกั๊กฟันรอกหนุ่มอังกฤษจัดการมือเที่ยงอย่างใจเย็น แม้รู้ว่าจะหมดความอดทนอยู่หลายรอบ สุดท้ายชายหนุ่มก็รวบמידกับส้อมก่อนฟางเส้นสุดท้ายของเธอจะขาดฝั่งพอดี

“คงเริ่มคุยกันได้สักทีไหม้ย” อเล็กซ์สถามเสียงห้วน “หรือต้องรอให้จิบชาสักถ้วยก่อน”

“ความจริงแล้วเราไม่ควรดื่มชาหลังจิบมืออาหารทันทีครับ” เขาไม่ได้สนใจว่านั่นเป็นการประชดประชัน เพียงแค่ตอบตามข้อเท็จจริง “ชาเป็นเครื่องดื่มยามว่าง อีกทั้งการจิบชาหลังมืออาหารเลย อาจจะ...”

“ฉันไม่ได้สนใจเรื่องชา!” นักแข่งสาวแทบจะวาดอย่างเหลืออดเมื่อเห็นว่าเขายังคงสงบนิ่ง แม้จะโดนเธอแฉกดันไปแบบนั้น “นายมีธุระอะไรจะคุยกับฉันก็ว่ามา!”

“เท่าที่ดูรายงานการแข่งขันปีที่แล้ว คุณจะมีปัญหา Oversteer บ่อยมาก” เขานึกถึงสิ่งที่จำมาจากเอกสารที่โจนส์สรุปให้ อเล็กซ์มีปัญหาล้อหลังปิดออกจนรถไถลอยู่บ่อยครั้ง “แข่งไม่จบเพราะมีอุบัติเหตุถึงหกสนาม เป็นเปอร์เซ็นต์ที่เยอะอยู่นะครับ”

“อุบัติเหตุกับการแข่งรถมันไม่ใช่เรื่องน่าแปลกใจ”

เขาส่ายหน้า คิดว่าปัญหาหลักคือ เธอใจร้อนเกินไป ถึงได้ทำอะไรเกินลิมิตรถจนเป็นปัญหา “สิ่งที่เกิดขึ้นกับคุณ มันเรียกว่าความผิดพลาดของคนขับมากกว่า ไม่ใช่อุบัติเหตุ”

“ว่าไงนะ!”

“คุณต้องหาจุดพอดีให้ได้ ไม่ใช่มูทะลุจนเกินไปแบบนี้ ผมเคยบอกแล้วว่าลัมพิงแค่ขับเร็วอย่างเดียวมันไม่พอ ต้องรู้จักคิดด้วย”

“หน้าที่นายคือเซตรถ ไม่ต้องบงอาจมาสอนว่าฉันควรจะขับยังไง” อเล็กซิสไม่พอใจอย่างมากที่โดนตำหนิ เธอกัดฟันกรอด เอ๋อเสียงลอดไรวิน “อย่าลืมนายนายเป็นแค่ช่าง ไม่ใช่ช่างแข่ง”

ชายหนุ่มมองตอบดวงตาขุ่นมัวของเธอ แล้วเอ๋อเบาๆ “คุณไม่มีทางอยู่รอดในคลาสแอมได้แน่”

“กล้าดียังไงมาพูดกับฉันแบบนี้!”

“ผมแค่มองตามความเป็นจริง นักแข่งที่ทั้งเอาแต่ใจ อารมณ์ร้อน ไม่รอบคอบอย่างคุณ ต่อให้มีรถแข่งที่ดีแค่ไหน ก็ทำพลาดได้อยู่ดี เพราะปัญหามันอยู่ที่ตัวคุณ ไม่ใช่รถ” เขาเอ่ยต่ออย่างไม่สนใจว่ามันจะยิ่งทำให้โทสะเธอเพิ่มขึ้นหรือเปล่า “นักแข่งที่ดีไม่ใช่คนที่กระตือรือร้นแรงและทำความเร็วให้มากที่สุดอย่างเดียว แต่ต้องรู้จักคิด รู้จักใช้สมอง รู้ว่าควรจะทำงานกับรถยังไงให้ผลมันออกมาดีที่สุด ไม่ใช่เอาแต่มั่นใจในตัวเอง คิดว่าทุกอย่างที่ทำไปนั้นถูกหมด คิดว่าตัวเองไม่มีข้อผิดพลาดอะไรที่ต้องปรับปรุง ทั้งๆ ที่ความจริงแล้ว น่าจะมีลิสต์ยาวเต็มหน้ากระดาน”

“นายจะดูถูกฉันมากเกินไปแล้วนะ!” เธอตวาดลั่นอย่างโมโห “ฉันไม่ใช่ช่างกระຈຈຈๆ ที่แข่งรถไม่เป็น ไม่เคยได้รางวัลอะไรกับเขา อย่าลืมนะปีที่แล้วฉันได้โพเดียมตั้งห้าสนาม”

“ถ้วยรางวัลของคลาสรุกก็ ใครก็ชนะได้ทั้งนั้น มันไม่ได้เป็นตัว

พิสูจน์ฝีมืออะไรเลย ชื่อคลาสก็บอกอยู่แล้วว่าเป็นคลาสของเด็กใหม่ รางวัลที่เขาแจกก็เป็นแค่รางวัลปลอบใจให้กลุ่มคนที่ยังไม่มีฝีมือได้รู้สึกดีกับเขาบ้างก็เท่านั้น”

ในงานแข่ง Carrera Cup นั้นจะแบ่งออกเป็นสองคลาส คือคลาส รุกกี้ (Rookie) คลาสที่อเล็กซิสลงแข่งในปีแรก อันเป็นคลาสสำหรับเด็กใหม่ กับคลาสแอม (Amature) ที่เป็นคลาสของนักแข่งที่มีฝีมือและผลงานเป็นที่ยอมรับจากคณะกรรมการการแข่งชันแล้ว ซึ่งหญิงสาวได้รับอนุญาตให้เลื่อนขั้นมาแข่งในคลาสแอมได้ในปีนี้ รวมกับคลาส แชมป์เปียนชิปอีกอย่าง ที่จะนับอันดับจากนักแข่งทุกคนในสนาม

คำพูดยาวเหยียดของเขาทำเอาหญิงสาวหมดความอดทน อเล็กซิสถอยเก้าอี้ที่นั่งอยู่ออกไปอย่างแรงจนขาเก้าอี้ครูดกับพื้นเสียงดัง จากนั้นก็ลุกขึ้นยืน วางสองมือยันโต๊ะแล้วโน้มตัวลงมาหาคู่สนทนา ดวงตาสีฟ้าของอเล็กซิสจ้องเขม็ง ขณะที่อ่อนแอประโยคต่อไปซ้ำๆ

“นายรู้อะไรมั๊ย”

“ครับ”

“ฉันเกลียด-นาย”